

ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) i, at fordi Folketinget i Fjor vedtog et lignende Lovforslag, kunde man ikke i Aar komme paa andre Tanker med Hensyn til enkelte Hovedbestemmelser i dette. Jeg tror saa meget mere paa Muligheden deraf, som jeg har en Følelse af, at der ikke blandt Medlemmerne har været den allerstørste Interesse for denne Sag. Naar der saa oven i Købet foreligger nye Oplysninger, hvad der faktisk gør i Aar som Følge af det Arbejde, der er præsteret oppe i Landstinget, kunde jeg godt tænke mig Muligheden af, at Folketinget vilde indtage et andet Standpunkt til denne Sag i Aar end i Fjor. I øvrigt har jeg ogsaa lagt Mærke til siden forrige Behandling her i Tinget, hvorledes man i Pressen har beskæftiget sig med denne Sag. Jeg saa saaledes forleden Dag i „Politiken“ for den 14. Februar en Artikel angaaende Beskyttelsen for Forfatters og Kunstners Værker. Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse læse et Stykke op af, hvad det radikale Venstres fornemste Blad skriver om denne Sag. Det lyder saaledes: „Da Ejendomsretten er saa ny paa disse Gebeter, er der vel ogsaa adskilligt, der taler for at give den en særlig Beskyttelse, for at den kan blive respekteret af Litteraturens og Kunstens talrige Fribyttere. Men der er Grænser afstukne af den sunde Fornuft. Forfatterloven kunde vistnok trænge til en Revision, hvorved den blev lidt mindre præget af Respekt for den hellige og ophøjede Ejendomsret og lidt mere alsidig i sit Syn paa de litterære og kunstneriske Forhold“. Det er rigtigt, at Forfatterloven kunde trænge til en Revision, hvorved den blev mindre præget af denne Respekt for Ejendomsretten, men her staa vi overfor et Lovforslag, der efter min Mening gaar ud over alle rimelige Grænser.

Moltesen: Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) talte meget stærkt mod dette Lovforslag og sagde, det vilde være en skæbnesvanger Beslutning at vedtage det, og han sagde endvidere, at det var tvivlsomt, om Folketinget overhovedet vilde vedtage det. Folketinget har vedtaget et lignende Lovforslag i Fjor, og jeg er sikker paa, at det ærede Medlem fra Odense, hvis han overhovedet kan gaa med til det, ikke kan have noget mod de Ændringer, der ere indførte i Landstinget. Der er i Landstinget ikke i mindste Maade kommet nye Momenter til udover, hvad der fremkom under Folke-

tingsforhandlingerne i Fjor. Naar vi altsaa have taget dette skæbnesvangre Skridt een Gang, og der ikke er kommet nye Momenter til, kan jeg ikke se, at vi nu skulde optræde som den bodfærdige Magdalene. Den danske Rigsdag gik i 1902 ind paa Berner-Konventionen og tog dette store Skridt, som den havde tøvet med at tage lige siden 1885; dette Skridt har ikke skadet Folkeoplysningen her i Landet, men har gavnet Forfatterne saaledes, at adskillige af dem ere komne hjem med ret betydelige Formuer, og det kunne vi jo kun glæde os over for deres Vedkommende, og det er heller ikke til Skade hverken for Stats- eller Kommunekassen.

Jeg tror ikke paa, at Folkeoplysningen skulde skades ved Vedtagelsen af dette Lovforslag. Det, der herved holdes borte fra vort Bogmarked, er denne lette og letkøbte Oversættelseslitteratur, som man blev oversvømmet med paa Køkkentrapperne, men som vi ikke behøve mere, da vi kunne give Folk det bedste og ogsaa bør gøre det. Det vil dette Lovforslags Vedtagelse i ingen Henseende forhindre.

Det ærede Medlem fra Odense siger saa, at vi kunde lade dette Lovforslag ligge, indtil Ministeriet er blevet færdigt med sine Aftaler med de to andre nordiske Riger. Jeg udtalte som Ordfører i Fjor, at jeg maatte ønske, at vi kunde komme ned til en Beskyttelse paa 30 Aar i Stedet for paa 50, men jeg sagde den Gang: Det kunne vi ikke uden Aftaler med de andre nordiske Riger, af hvilke vi have Bogmarked fælles med Norge. Men vi maa i Mellemtiden vedtage dette Lovforslag, da vi ikke kunne vente, dels af Hensyn til almindelig god Tone — vi burde have haft dette Lovforslag vedtaget før September 1910 —, dels fordi dette Lovforslag udfylder nogle Huller, som maa udfyldes af Retfærdighedshensyn, der gøre sig gældende overfor Virksomheder, der ere komne frem, siden Loven blev vedtagen i 1902. Vi ere sikkert alle her i Tinget enige om, at vi skulde se at komme ned til en mere kortvarig Beskyttelse, og der er ingenting i Vejen for, at vi, hvis Norge og Sverige gaa med os, kunne vedtage en Ændring i denne Lov. I 1904 vedtog vi en Ændring i Loven af 1902, og det kostede ikke meget Arbejde her i Tinget at faa den Ændring vedtaget. Jeg er sikker paa, at det vilde gaa uhyre let at faa en Ændring indført om, at Beskyttelsen blev paa 30 i Stedet for paa 50 Aar. Der blev sagt noget før om „Corneilles Klokker“, det blev ogsaa fremhævet i Landstinget. Jeg kender